

NIKOLAS
SPARKS

Na prvi pogled

Prevela
Žermen Filipović

■ Laguna ■

Naslov originala

Nicholas Sparks
AT FIRST SIGHT

Copyright © 2005 by Nicholas Sparks

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Edicija LAGUNA UZ VAS

1. SNOVI O ZABRANJENOM VOĆU, Fatima Mernisi
2. PORUKA U BOCI, Nikolas Sparks
3. LJUBAV JE UŠETALA, Marisa de los Santos
4. OSLUŠKIVANJE SRCA, Jan-Filip Zendker
5. DAMA U PLAVOM, Havijer Sijera
6. SICILIJANAC, Mario Puzo
7. NESTAO ZAUVEK, Harlan Koben
8. PITANJA I ODGOVORI, Vikas Svarup
9. JEDAN DAN, Dejvid Nikols
10. DEVOJKA SA BISERNOM MINĐUŠOM, Trejsi Ševalije
11. SUZANIN DNEVNIK ZA NIKOLASA, Džejms Paterson
12. BADEM, Nedžma
13. NA PRVI POGLED, Nikolas Sparks
14. POSLEDNJA GETEOVA LJUBAV, Martin Valzer

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Ovaj roman posvećen je
Majlsu, Rajanu, Landonu, Leksi
i Savani*

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Za ovaj roman naročito moram da zahvalim svojoj supruzi Ketii. Ne samo da mi je bila nadahnuće za Leksin lik, već je pokazala zadivljujuće strpljenje dok sam pisao roman. Svakog dana se budim sa saznanjem da sam srećan što sam s njom u braku.

Mojoj deci – Majlsu, Rajanu, Landonu, Leksi i Savani – koji mi nikad ne dopuštaju da zaboravim da sam, iako pisac, pre svega otac.

Tereza Park, moj agent, zaslužuje moju zahvalnost što me pušta da je gnjavim kad god sam neraspoložen. Ali i više od toga, uvek tačno zna šta treba reći kad zaista zagusti. Imam sreće što radim s njom.

Moja urednica Džeimi Rab još jednom je zaslužila moju večnu zahvalnost. Ne samo da je pronicljiva već i ljupka, a ovu knjigu ne bih mogao da napišem bez nje.

Čuveni Lari Krišbaum, koji vodi *Warner Books*, krenuo je u novi svet, ali mu ne mogu dopustiti da ode bez konačne reči pohvale. Znam da nije bilo lako doneti odluku, ali sam siguran da znaš šta je najbolje za tebe. Čast mi je i zadovoljstvo što sam radio s tobom i želim ti svu sreću šta god da ti budućnost nosi.

Morin Igen, još jedna „krupna zverka“ iz *Warner Booksa*, uvek je prava radost. Veoma je pametna i volim svaki trenutak koji provedemo zajedno.

Deniz di Novi, moja sveta zaštitnica u holivudskom svetu, jeste i uvek je bila prava sreća u mom životu.

Haui Sanders i Dejev Park, moji agenti iz UTA, uvek paze na mene i zahvalan sam što s njima radim.

Moji publicisti Dženifer Romanelo i Edna Farli obe su i divne i nadarene. Pravo su blago i zahvaljujući njima još uvek mogu da izađem i sretnem se sa svojim čitaocima.

Lin Haris i Mark Džonson, odgovorni za *Beležnicu*, jesu i uvek će mi biti prijatelji.

Moj advokat Skot Švimer ne samo da je dobrog srca već je i izuzetno sposoban da svaki ugovor pripremi upravo onako kako treba.

Fleg što radi korice za moje knjige, Harvi-Džejn Kaulal što delimično radi na lekturi i Šenon O'Kif, Šeron Krasni i Džuli Barer takođe zaslužuju moju zahvalnost.

Na kraju bih želeo da zahvalim još nekim ljudima. Najpre doktoru Robu Patersonu koji mi je pričao o sindromu amnionske trake. Ako sam išta dobro napisao, to je zahvaljujući njemu; sve greške pripišite meni. A Todu Edwardsu, koji je ovaj roman spasao kad mi se računar pokvario, mogu samo reći da sam zahvalan što se tu zatekao.

Dejev Simpson, Filemon Grej, Slejd Trabuko i trkači u školi *Njubern* i Juniorskom olimpijskom programu, koje sam imao zadovoljstvo da upoznam i treniram, imaju moju zahvalnost. Hvala vam što ste mi dali sve od sebe.

PROLOG

Februar, 2005.

Je li ljubav na prvi pogled zaista moguća?

Sedeći u svojoj dnevnoj sobi, premetao je po mislima ovo pitanje po stoti put. Napolju je zimsko sunce odavno zašlo. Sivkasti sjaj magle video se kroz prozor, a osim blagog kuckanja grane o okno, sve je bilo tiho. Ipak, nije bio sam pa ustade sa sofe i ode niz hodnik da je krišom pogleda. Dok ju je posmatrao, pomisli da legne pored nje makar i pod izgovorom da malo sklopi oči. Odmor bi mu dobro došao, ali još nije hteo da rizikuje da zaspi. Umesto toga je posmatrao kako se malo pomerila, a misli mu odlutaše u prošlost. Opet je mislio na stazu koja ih je spojila. Ko je on bio tada? I ko je on sad? Površno gledano, ova pitanja su laka. On se zove Džeremi, ima četrdeset dve godine, sin je Irca i Italijanke, a za život zarađuje pišući za časopise. Ovako bi odgovarao kad bi ga pitali. I mada to jeste bilo tačno, ponekad se pitao treba li još nešto dodati. Bi li, na primer, trebalo da spomene da je putovao u Severnu Karolinu pre pet godina da istražuje jednu tajanstvenu pojavu? Da se tamo zaljubio, ne jednom već dvaput te godine? Da je lepota tih uspomena isprepletana s tugom i da se čak i sad pita koje će uspomene prevagnuti?

Okrenuo se s praga spavaće sobe i vratio u dnevnu. Mada nije neprestano mislio na te davne događaje, nije ni izbegavao

da o tome razmišlja. To poglavlje svog života nije mogao da izbriše jednako kao što nije mogao promeniti datum svog rođenja. Mada bi neki put poželeo da vrati sat unazad i izbriše svu tugu, osećao je da bi tako i radost umanjio. A na to nije mogao ni da pomisli.

Najčešće bi se u gluvo doba prisećao one noći s Leksi na groblju, noći kad je video avetinjska svetla zbog čijeg istraživanja je i doputovao iz Njujorka. Tada je, međutim, prvi put shvatio koliko mu Leksi znači. Dok su čekali u tami groblja, Leksi mu je ispričala priču o sebi. Objasnila mu je da je kao veoma mala ostala siročić. Džeremi je to već znao, ali nije mu bilo poznato da su njeni košmari počeli nekoliko godina nakon smrti njenih roditelja. Strašni košmari što su se ponavljali, u kojima je videla smrt svojih roditelja. Ne znajući šta drugo da uradi, njena baka Doris ju je na kraju odvela na groblje da vidi tajanstvena svetla. Malom detetu su svetla bila čudesna, nebeska, i Leksi ih je odmah prepoznala kao duhove svojih roditelja. Bilo je to, neka-ko, ono u šta joj je bilo potrebno da veruje, a oni košmari je više nikad nisu proganjali.

Džeremija je njena priča dirnula, potresao ga je njen gubitak i moć bezazlenog verovanja. Ali kasnije te noći, nakon što je i sâm video svetla, pitao je Leksi šta zaista misli da su ona. Primakla se i šapnula: „To su moji roditelji. Verovatno su želeli da te upoznaju.“

U tom trenutku je poželeo da je uzme u naručje. Odavno je shvatio da se upravo tog trenutka zaljubio u nju i nikad nije prestao da je voli.

Napolju je februarski vetar opet jače duvao. Kroz sumornu tamu nije ništa video, pa leže na sofu umorno uzdahnuvši, osećajući kako ga svojom snagom ta godina odvlači u prošlost. Mogao je i da rastera slike, ali ih je, zureći u tavanicu, pustio da dođu. Uvek ih je puštao da dođu.

Ovo se, priseti se, dogodilo posle.

JEDAN

*Pet godina ranije
Njujork, 2000.*

„Vidiš, jednostavno je“, reče Alvin. „Najpre upoznaš lepu devojku pa neko vreme s njom izlaziš dok se ne uveriš da imate ista shvatanja. Dok ne vidiš da li se vas dvoje slažete u važnim odlukama u stilu 'ovo je naš život i zajedno ga živimo'. Znaš, razgovarate o tome s čijom porodicom ćete provesti praznike, hoćete li živeti u kući ili u stanu, da li ćete imati psa ili mačku, ko se prvi tušira ujutro dok još ima dovoljno tople vode. Ako se i posle svega toga prilično lepo slažete, *tada* se venčate. Je li ti jasno?“

„Jasno mi je“, reče Džeremi.

Džeremi Marš i Alvin Bernstajn stajali su u Džeremijevom stanu na Aper vest sajdu u hladno, februarsko subotnje popodne. Pakovali su satima i kutije su bile na sve strane. Neke kutije su već bile spakovane i složene pored vrata, spremne za nošenje u kombi za selidbu; ostale su bile u različitim završnim fazama. Sve u svemu, izgledalo je kao da je tasmanijski đavo grunuo na vrata, lepo se zabavio i otišao kad mu više ništa nije preostalo za uništavanje. Džeremi nije mogao da poveruje koliko je gluposti godinama prikupio, što je njegova verenica Leksi Darnel celog jutra isticala. Pre dvadeset minuta razočarano odmahnuvši rukama, Leksi je s Džeremijevom majkom otišla na ručak ostavljajući njega i Alvina prvi put nasamo.

„Dakle, šta, zaboga, misliš da radiš?“, podbadao je Alvin.

„Upravo to što si rekao.“

„Ne, ne radiš. Kvariš redosled. Ideš pravo na veliko 'Da' a ne znaš ni da li odgovarate jedno drugom. Jedva i poznaješ Leksi.“

Džeremi je odeću iz još jedne fioke premestio u kutiju poželevši da Alvin promeni temu. „Znam je.“

Alvin je premeštao neke papire po Džeremijevom stolu, a onda svežanj gurnuo u istu kutiju koju je Džeremi pakovao. Kao Džeremijev najbolji prijatelj, slobodno je govorio šta misli.

„Samo pokušavam da budem iskren i treba da znaš da ja izgovaram ono što svi u tvojoj porodici misle poslednjih nedelja. Suština je u tome da je ne poznaješ dovoljno dobro ni da se odseliš tamo, a kamoli da se njome oženiš. Proveo si samo sedam dana s njom. Ovo nije kao s Marijom“, dodao je misleći na Džeremijevu bivšu ženu. „Seti se, ja sam poznavao i Mariju, i to mnogo bolje nego što ti poznaješ Leksi, ali nikad nisam pomislio da je dovoljno poznajem da bih se njome oženio.“

Džeremi izvadi papire i vrati ih na sto prisećajući se da je Alvin poznavao Mariju čak i pre njega i da se i dalje druži s njom. „I?“

„I? Šta bi bilo da sam ja na tvom mestu? Šta bi bilo da dođem kod tebe i kažem da sam upoznao divnu devojkicu, da napuštam karijeru, ostavljam prijatelje i porodicu i selim se na jug da bih se njome oženio? Na primer onu devojkicu... kako se zvaše... Rejčel?“

Rejčel je radila u restoranu Leksine bake, a Alvin joj se udvarao dok je bio u kratkoj poseti u Bun Kriku i otišao tako daleko da ju je pozvao u Njujork.

„Rekao bih da se radujem.“

„Ma nemoj. Zar se ne sećaš šta si rekao kad sam razmišljao da se oženim Evom?“

„Sećam se. Ali ovo je drugačije.“

„Aha, shvatam. Zato što si ti zreliji od mene.“

„Zato, a i zbog toga što Eva nije baš žena kakvom se ženiš.“

To je bilo tačno, priznao je Alvin. Dok je Leksi bila bibliotekarka iz malog mesta na seljačkom jugu i želela da se uda, Eva je bila iz Džersija i radila tetovaže. Bila je to žena koja je uradila većinu tetovaža na Alvinovim rukama, a i probušila mu skoro sve rupice na ušima, pa je Alvin izgledao kao da je tek pušten iz zatvora. Ništa to Alvinu nije smetalo; vezu im je na kraju upropastio dečko s kojim je živela, a koga je Alvinu zabravila da spomene.

„Čak i Marija misli da je ovo ludost.“

„Rekao si joj?“

„Naravno da sam joj rekao. Mi o svemu pričamo.“

„Stvarno mi je drago što si tako blizak s mojom bivšom ženom. Ali ovo se nje ne tiče. A ni tebe.“

„Samo pokušavam da te urazumim. Ovo se prebrzo dešava. Ti ne poznaješ Leksi.“

„Zašto to stalno ponavljaš?“

„Ponavljaću to sve dok na kraju ne priznaš da ste vas dvoje zapravo stranci.“

Kao ni petorica Džeremijeve starije braće, ni Alvin nije znao kad je dosta. Kao pas koji ne pušta kosku, pomisli Džeremi.

„Ona nije stranac.“

„Nije? Koje joj je drugo ime?“

„Molim?“

„Čuo si me. Kaži mi Leksino drugo ime.“

Džeremi trepnu. „Kakve to ima veze?“

„Nikakve. Ali ako se njom ženiš, zar ne misliš da bi trebalo da znaš odgovor na ovo pitanje?“

Džeremi zausti da odgovori, a zatim shvati da ne zna. Leksi mu nikad nije rekla, a on nikad nije pitao. Kao da oseća da napokon dopire do svog zaludenog prijatelja, Alvin nastavi.

„U redu, a one osnovne stvari? Na čemu je diplomirala? S kim se družila na fakultetu? Koju boju najviše voli? Jede li radije beli ili integralni hleb? Koji joj je omiljeni film? Televizijska

emisija? Ko joj je omiljeni pisac? Da li uopšte znaš koliko joj je godina?“

„Tridesetak“, odgovori Džeremi.

„Tridesetak? To sam i ja mogao da kažem.“

„Prilično sam siguran da ima trideset jednu.“

„Prilično si siguran? Da li ti sebe uopšte čuješ? Ne možeš se oženiti a da ne znaš čak ni koliko joj je godina.“

Džeremi otvori narednu fioku i isprazni je u kutiju znajući da Alvin ima pravo, ali ne želeći da to prizna. Umesto toga, duboko udahnu.

„Mislio sam da se raduješ što sam konačno nekog našao“, reče.

„Radujem se. Ali nisam mislio da ćeš se stvarno odseliti iz Njujorka i odlučiti da se njom oženiš. Mislio sam da se šališ. Znaš da mislim da je divna. Zaista jeste, i ako zaista budeš imao ozbiljne namere za godinu-dve, lično ću te odvući pred oltar. Jednostavno letiš, a nema razloga za to.“

Džeremi se okrenu ka prozoru; kroz okno je video sive, čađave cigle oko funkcionalnih pravougaonih prozora susedne zgrade. Zasenčeni obrisi su prolazili: žena koja razgovara telefonom; muškarac umotan u peškir odlazi u kupatilo; neka druga žena pegla dok gleda televiziju. Sve vreme dok je ovde živeo nije im rekao čak ni zdravo.

„U drugom stanju je“, napokon reče.

Alvin je načas pomislio da nije dobro čuo. Tek kad je video izraz prijateljevog lica, shvatio je da se Džeremi ne šali.

„U drugom je stanju?“

„Biće devojčica.“

Alvin se stropošta na krevet kao da su mu odjedanput otkazale noge. „Zašto mi nisi rekao?“

Džeremi slegnu ramenima. „Zamolila me je da još nikome ne kažem. Dakle, čuvaćeš tajnu, zar ne?“

„Aha“, reče Alvin kao da je ošamućen. „Naravno.“

„I još nešto.“

Alvin podiže pogled.

Džeremi ga uhvati za rame. „Voleo bih da mi budeš venčani kum.“

Kako se to dogodilo?

Šetajući s Leksi dok je istraživala *FAO Švarc* narednog dana, još se mučio da odgovori na to pitanje. Nije mislio na trudnoću; bila je to noć koju će verovatno pamtili do kraja života. Iako se pred Alvinom hrabro držao, povremeno se osećao kao da igra ulogu u romantičnoj komediji za široke narodne mase, u kojoj je sve moguće a ništa nije izvesno dok ne krene odjavna špica.

Ono što mu se dogodilo, na kraju krajeva, ne dešava se često. U stvari, skoro nikad se i ne dešava. Ko otputuje u mali grad radi članka za *Sajentifik ameriken*, upozna bibliotekarku iz malog grada i za samo nekoliko dana se zaljubi do ušiju? Ko odbaci priliku da radi za jutarnji televizijski program i život u Njujorku da bi se preselio u Bun Krik, u Severnu Karolinu, u grad koji jedva da je tačkica na mapi?

Mnogo je pitanja ovih dana.

Nije se predomišljao hoće li uraditi ono što je nameravao. U stvari, posmatrajući kako Leksi pregleda police s lutkama vojnicima i barbikama – želela je da iznenadi njegove mnogobrojne bratanice i bratance nadajući se da će ostaviti dobar utisak – nikad nije bio sigurniji u svoju odluku. Nasmešio se, već zamišljajući život na koji se odlučio. Tihe večere, romantične šetnje, kikotanje i maženje ispred televizora. Dobre stvari, stvari zbog kojih vredi živeti. Nije baš toliko naivan da veruje kako se nikad neće sukobiti ili posvađati, ali nije sumnjao da će uspešno prebroditi takve prilike i na kraju shvatiti da savršeno odgovaraju jedno drugom. Sveukupno gledajući, život će biti divan.

Ali dok se Leksi gurala pored njega, potpuno zadubljena, Džeremi je gledao drugi par koji je stajao pored gomile punjenih igračaka. Zapravo, bilo je nemoguće ne primetiti ih. Imali

su tridesetak godina i bili lepo odeveni; on je podsećao na investicionog bankara ili advokata, a njegova žena je izgledala kao neko ko svako popodne provodi u *Blumingdejsu*. Nosili su pet-šest kesa iz pet-šest drugih prodavnica. Na prstu je imala briljant veličine klikera – daleko veći od vereničkog prstena koji je upravo kupio za Leksi. Dok je posmatrao, Džeremi nije sumnjao da ovo dvoje obično vode dadilju u ovakav izlazak, jednostavno zato što su izgledali krajnje zbunjeno, kao da nisu znali šta da rade.

Beba je vrištala u kolicima, proizvedeći prodoran zvuk od kojeg su se tapete ljuštile, a svi u radnji zastajali i gledali u njih. Baš u tom trenutku, njen stariji brat – otprilike četvorogodišnjak – zavrišta još glasnije i odjednom se baci na pod. Roditelji su na licima imali izraz potpuno zgranutih vojnika koji su se našli pod vatrom. Bilo je nemoguće ne primetiti podočnjake i providno bledilo njihovih lica. I pored besprekorne fasade, jednostavno su bili na kraju živaca. Majka je konačno uzela dete iz kolica i prigrllila ga dok se muž naginjao prema njoj i tapšao bebu po leđima.

„Zar ne vidiš da pokušavam da je umirim?“, zarežala je. „Pobrini se za Eliota!“

Prekoren, muškarac se sagnu ka sinu koji se treskao i udario po podu dajući pravi primer nesavladivog dečjeg besa.

„Odmah da si prestao da vrištiš!“, strogo reče muž preteći prstom.

O, da, pomisli Džeremi. Baš će ga to umiriti.

U međuvremenu, Eliot je, previjajući se po podu, poprimio ljubičastu boju.

Sada je već i Leksi obratila pažnju na par. Bilo je to, pomisli Džeremi, kao da gledate ženu koja šiša travu u bikiniju, prizor koji se mora videti. Beba je vrištala, Eliot je vrištao, žena je vrištala na oca da uradi nešto, otac je vrištao govoreći da pokušava.

Svet se okupio oko srećne porodice. Žene su ih posmatrale s mešavinom zahvalnosti i sažaljenja: zahvalne što se to ne događa njima, ali tačno znajući – najverovatnije iz iskustva – kroz šta mladi par prolazi. S druge strane, izgleda da muškarcima ništa nije bilo važno osim da se što više udalje od buke.

Eliot je udarao glavom o pod i počeo da vrišti još glasnije.

„Idemo!“, obrecnu se konačno majka.

„Zar ne misliš da upravo to i pokušavam?“, zareža otac.

„Podigni ga.“

„Pokušavam!“, razdraženo uzviknu on.

Eliot se opirao ocu. Kad ga je otac konačno zgrabio, Eliot se migoljio kao razljučena zmijsa. Mlatio je glavom s jedne na drugu stranu, a noge mu nisu mirovale. Na čelu njegovog oca ukazaše se kapljice znoja, a na licu mu se video napor. Eliot, s druge strane, kao da je postajao sve veći, mini-Halk koji raste od besa.

Roditelji ipak nekako krenuše, vukući kese i gurajući kolica, uspevajući da drže oba deteta. Svetina se razmakla kao Crveno more pred Mojsijem i porodica napokon nestade s vidika, a jedini dokaz njihovog prisustva bili su jecaji koji su se lagano udaljavali.

Svetina poče da se osipa. Džeremi i Leksi su se, međutim, ukopali na mestu.

„Siroti ljudi“, reče Džeremi, iznenada se pitajući hoće li mu ovako život izgledati za nekoliko godina.

„Meni pričaš“, složi se Leksi kao da se i sama toga plaši.

Džeremi je i dalje zurio osluškujući dok jecaji napokon sasvim ne utihnuše. Mora da je porodica izašla iz radnje.

„Naše dete nikad neće imati takve izlive besa“, reče Džeremi.

„Nikad.“ Svesno ili podsvesno, Leksi stavi dlan na svoj stomak. „To svakako nije bilo normalno.“

„A roditelji kao da pojma nemaju šta treba da rade“, reče Džeremi. „Jesi li videla kako je razgovarao sa sinom? Kao da je u učionici.“

„Besmisleno.“ Leksi klimnu glavom. „A kako su se obrecnu-
li jedno na drugo? Deca osećaju napetost. Nije ni čudo što rodi-
telji ne mogu da ih obuzdaju.“

„Kao da uopšte pojma nemaju šta treba da rade.“

„Mislim i da nemaju.“

„Kako je to moguće?“

„Možda su isuviše zauzeti sopstvenim životom pa nemaju
dovoljno vremena za decu.“

I dalje ukopan na mestu, Džeremi je gledao kako i posled-
nji iz gomile odlaze. „To svakako nije bilo normalno“, ponovo
reče.

„Upravo sam to i sama pomislila.“

U redu, zavaravali su se. Duboko u sebi, znali su to i Džeremi i
Leksi, ali je lakše pretvarati se da se nikad neće suočiti s nečim
poput ovoga čemu su upravo prisustvovali. Jer oni će biti sprem-
niji. Posvećeniji. Ljubazniji i strpljiviji. Pružaće više ljubavi.

A dete... Pa, ona će rasti u sredini koju će on i Leksi stvoriti.
U to nije bilo sumnje. Dok bude beba, spavaće cele noći; kad
prohoda, oduševljavaće ih svojim prvim rečima i natprosečnom
usklađenošću pokreta. Samouvereno će izbeći zamke mladosti,
kloniće se droge i neće odobravati nepristojne filmove. Kad ode
iz roditeljske kuće, biće učtiva i lepo vaspitana, imaće dovoljno
dobre ocene da se upiše na Harvard, postane najbolja plivačica
u državi i još će naći vremena da preko leta dobrovoljno radi za
dobrotvornu organizaciju koja gradi domove za siromašne.

Džeremi je maštao, a onda se trže. Iako nije imao nikakvo
roditeljsko iskustvo, znao je da ne može biti tako jednostavno.
Osim toga, otišao je predaleko.

Sat docnije sedeli su na zadnjem sedištu taksija, zaglavlje-
ni u saobraćajnoj gužvi na putu za Kvins. Leksi je prelistavala
nedavno kupljeni primerak knjige *Šta da očekujete kad očekujete
bebu*, a Džeremi gledao kroz prozor. Bila je to njihova poslednja

noć u Njujorku – doveo je Leksi da je upozna sa svojom porodicom – i njegovi roditelji su pripremili malu sedeljku u svom domu u Kvinsu. Malu, naravno, samo uslovno govoreći; s petoro braće i njihovim ženama i devetnaest bratanica i bratanaca, kuća će biti krcata kao i o svakom prazniku. Mada se Džeremi tome radovao, nije mogao da prestane da razmišlja o paru koji su upravo videli. Izgledali su tako... normalno. Ako se zanemari iscrpljenost. Pitao se hoće li on i Leksi tako završiti ili će neka-ko biti pošteđeni.

Možda je Alvin bio u pravu. Delimično, u svakom slučaju. Mada je obožavao Leksi – i u to bio ubeđen inače je ne bi zaprosio – nije mogao tvrditi da je zaista poznaje. Za to jednostavno nisu imali vremena, a što je više o tome razmišljao, sve je više verovao da bi bilo lepo da su Leksi i on imali priliku da se neko vreme zabavljaju. Već je jednom bio oženjen i znao je da treba vremena da se nauči kako živeti s drugom osobom. Da se, takoreći, navikne na mušice. Svako ih ima, ali dok nekoga zaista ne upoznate, obično su prikrivene. Pitao se kakve Leksi ima. Na primer, šta ako spava s nekom od onih zelenih maski protiv bora na licu? Bi li ga zaista radovalo da se svako jutro budi i to gleda?

„O čemu razmišljaš?“, upita Leksi.

„A?“

„Pitala sam te o čemu razmišljaš. Na licu ti je čudan izraz.“

„Nije to ništa.“

Gledala ga je. „Važno ništa ili ništa-ništa?“

Okrenuo se ka njoj mršteći se. „Koje je tvoje drugo ime?“

Nekoliko narednih minuta Džeremi je postavio niz pitanja koja je čuo od Alvina i saznao sledeće: drugo ime joj je Marin, diplomirala je engleski jezik, na fakultetu joj je najbolja prijateljica bila Suzan, najviše voli ljubičastu boju, radije jede beli hleb, voli da gleda televizijsku seriju o uređenju kuća, za Džejn

Ostin smatra da je čarobna, a 13. septembra će, zapravo, napuniti trideset dve godine.

Eto.

Naslonio se, zadovoljan, a Leks je nastavila da prelistava knjigu. Nije je zapravo čitala, shvatio je, već je prelazila određene odlomke nadajući se da će steći neku sliku o njoj. Pitao se je li tako nešto radila kad je morala da uči za fakultet.

Kako je Alvin nagovestio, zaista je bilo mnogo toga što nije znao o njoj. Ali u isto vreme, znao je mnogo toga. Odrasla je u Bun Kriku, u Severnoj Karolini, kao jedino dete u porodici. Roditelji su joj stradali u saobraćajnom udesu kad je bila mala, pa ju je odgojila baka po majci, Doris i... i... Shvatio je da će morati da je pita nešto o tome. U svakom slučaju, upisala se na fakultet na Univerzitetu Severne Karoline u Čepel Hilu, zaljubila se u momka koji se zvao Ejveri i zapravo živela godinu dana u Njujorku gde je volontirala u biblioteci Njujorškog univerziteta. Ejveri ju je prevario, pa se vratila kući i postala glavni bibliotekar u Bun Kriku, što joj je i majka bila pre nego što je preminula. Kasnije se zaljubila u nekoga koga je nazivala gospodin Renesansa, ali je taj napustio grad i ne osvrnuvši se. Otada je vodila miran život, povremeno izlazila s mesnim zamenikom šerifa dok se Džeremi nije pojavio. I – o, da: Doris – koja je imala restoran u Bun Kriku – takođe je tvrdila da ima vidovnjačke moći, uključujući i sposobnost da predvidi pol deteta, pa je tako Leksi saznala da će njihova beba biti devojčica.

A sve su to, priznao je, znali i svi u Bun Kriku. Ali jesu li znali i da gura kosu iza uveta kad god je nervozna? Ili da izvrsno kuva? I da voli, kad joj je potreban odmor, da se povuče u kućicu blizu svetionika na rtu Hateras, gde su joj se roditelji venčali? I da je, uz to što je i inteligentna i lepa, ima ljubičaste oči, pomalo egzotično, ovalno lice i tamnu kosu, odmah prozrela njegove neveste pokušaje da je odvuče u spavaću sobu? Voleo je što mu Leksi ni u čemu nije popuštala, što je govorila ono što misli i protivila mu se kad je smatrala da on greši. Nekako je uspeva-

la da to uradi a da i dalje zrači šarmom i ženstvenošću sa zavodljivim južnjačkim naglaskom. Uza sve to izgledala je potpuno zanosno u uskim farmerkama, i Džeremi se zaljubio do ušiju.

A o njemu? Šta je ona mogla reći da zna o Džeremiju? Većinu osnovnih stvari, pomislio je. Da je odrastao u Kvinsu kao najmlađi od šestoro dece u irsko-italijanskoj porodici i da je nekad nameravao da postane profesor matematike, ali je shvatio da ima smisla za pisanje i završio kao kolumnista časopisa *Scientifik ameriken*, gde je često rasvetljavao navodno natprirodne pojave. Da je pre mnogo godina bio oženjen ženom koja se zvala Marija, koja ga je na kraju ostavila nakon što su bezbroj puta otišli u kliniku za lečenje steriliteta, gde im je lekar napokon rekao da Džeremi ne može da ima decu. Da je previše godina proveo lutajući po barovima i izlazio s nebrojeno mnogo žena, trudeći se da izbegne ozbiljne veze kao da je podsvesno znao da ne može biti dobar muž. Da je u trideset sedmoj godini otišao u Bun Krik da istraži redovno pojavljivanje sablasnih svetala na gradskom groblju u nadi da će s tim prilogom gostovati u emisiji *Dobro jutro, Ameriko*, ali je otkrio da uglavnom misli na Leksi. Proveli su zajedno četiri čarobna dana nakon čega su se žestoko posvađali. Mada se vratio u Njujork, shvatio je da ne može zamisliti život bez nje i vratio se da joj to dokaže. Zauzvrat, položila je njegov dlan na svoj stomak i on je konačno postao istinski vernik – makar kad je u pitanju bilo čudo zvano trudnoća i prilika da postane otac, za šta je mislio da je nemoguće.

Nasmešio se misleći da je to prilično zgodna priča. Možda čak i dovoljno dobra za roman.

Sušтина je bila u tome da se, mada se trudila da odoli njegovom šarmu, i ona zaljubila u njega. Bacivši pogled na nju, pitao se zašto. Nije sebe smatrao odbojnim, ali šta je to što privuče dvoje ljudi? U prošlosti je napisao bezbroj članaka o principu privlačnosti i mogao je govoriti o ulozi feromona, dopamina i bioloških nagona, ali sve to ni izbliza nije moglo objasniti ono što oseća prema Leksi. Ili ono što i ona verovatno oseća prema

njemu. Nije umeo da to objasni. Znao je samo da nekako jedno drugom odgovaraju i da se oseća kao da je veći deo života proveo putujući stazom koja ga je neizbežno vodila ka njoj.

Bilo je to romantično viđenje, čak poetično, a Džeremi nikad nije bio sklon pesničkim mislima. Možda je to bio još jedan razlog što je znao da je ona prava. Zato što je uspela da on otvori srce i um za nova osećanja i misli. Ali bez obzira na razlog, dok se vozio kolima sa svojom budućom nevestom, bio je zadovoljan, šta god da im se dogodi u budućnosti.

Uhvatio ju je za ruku.

Je li, na kraju krajeva, uopšte važno što napušta svoj dom u Njujorku i odlaže poslovne planove da bi se preselio u nedodiju? Ili što upravo započinje godinu u kojoj je morao da organizuje venčanje, opremi zajedničko domaćinstvo i pripremi se za bebu?

Je li to zaista toliko teško?

DVA

Zaprosio ju je na vrhu Empajer stejt bildinga na Dan svetog Valentina.

Znao je da je to kliše, ali zar nisu sve prosidbe neka vrsta klišeja? Na kraju krajeva, nije bilo bogzna koliko načina da to uradi. Mogao je to da učini sedeći, stojeći, klečeći ili ležeći. Mogao je ili jesti ili ne jesti, kod kuće ili na nekom drugom mestu, sa ili bez sveća, uz vino, u svitanje ili u sumrak, ili uz bilo šta što je nekome iole romantično. Negde, nekad, Džeremi je znao da je neki momak već to uradio, pa nije imalo mnogo smisla brinuti se da će ona biti razočarana. Znao je, naravno, da su neki muškarci sve radili da bi postigli cilj – ispisivali poruke u vazduhu, na bilbordima, neki su tražili prsten u romantičnim potragama. Ali bio je prilično siguran da Leksi nije od onih kojima je potrebna potpuna originalnost. Osim toga, pogled na Menhetn je oduzimao dah, i ako ne zaboravi da uradi najvažnije – kaže zašto želi da provede ostatak života s njom, ponudi prsten i postavi glavno pitanje – Džeremi je mislio da je sve obavljeno.

Uostalom, nije to bilo potpuno nenadano. Prethodno nisu pričali sasvim otvoreno o tome, ali činjenica da se on seli u Bun Krik i raznorazni delići razgovora kada su proteklih nekoliko nedelja o sebi pričali kao o paru, dovoljno su govorili da će se to dogoditi. Bile su to rečenice poput: „Trebalo da *kupimo* kolenku koja će stajati pored našeg kreveta“, ili: „Trebalo da *posetimo* tvoje roditelje.“ Pošto se Džeremi nije protivio ovakvim izjavama, moglo bi se reći da ga je Leksi već na izvestan način zaprosila.

Čak i ako nije bilo potpuno iznenađenje, Leksi je očito bila oduševljena. Prvo što je uradila nakon što ga je zagrlila i poljubila, bilo je da pozove Doris i ispriča joj novost, što se pretvorilo u dvadesetominutni razgovor. Pretpostavljao je da je to trebalo da očekuje, a i nije mu smetalo. Iako je spolja izgledao mirno, činjenica da je zaista pristala da život provede s njim potpuno ga je ophrvala.

Sada, skoro nedelju dana kasnije, bili su u taksiju na putu ka kući njegovih roditelja, a on primeti prsten na njenoj ruci. Biti veren, za razliku od zabavljanja, jeste *sledeći veliki korak*, onaj u kojem je većina muškaraca, uključujući i Džeremija, uživala. Mogao je da radi neke stvari s Leksi koje su bile zabranjene svima ostalima. Na primer, ljubljenje. Mogao se upravo ovog časa nagnuti preko zadnjeg sedišta i poljubiti je. Najverovatnije se ne bi uvredila. Verovatno bi joj bilo drago. Pokušaj to s nekim nepoznatim, pa da vidiš dokle ćeš dogurati, pomisli Džeremi. S obzirom na sve, bio je zadovoljan onim što je uradio.

Leksi je, s druge strane, gledala kroz prozor i izgledala kao da je nešto muči.

„Šta nije u redu?“, upitao je.

„Šta ako im se ne dopadnem?“

„Voleće te. Šta tu ima da se ne voli? A osim toga, lepo si se provela na ručku s mojom mamom, zar ne? Rekla si da vam je zaista bilo lepo.“

„Znam“, neuverljivo je rekla.

„Pa u čemu je onda problem?“

„Šta ako misle da te otimam?“, upitala je. „Šta ako se tvoja mama samo ponaša učtivo, ali je duboko u sebi zapravo ozlojeđena?“

„Nije“, reče. „Kažem ti, ne brini toliko. Kao prvo, ne otimaš me. Napuštam Njujork zato što više volim da budem s tobom i oni to znaju. Veruj mi, srećni su zbog ovoga. Mama me već godinama proganja da se ponovo oženim.“

Napućila je usne razmišljajući o tome. „U redu“, rekla je. „Ali ja i dalje ne želim da saznaju da sam u drugom stanju.“

„Zašto ne?“

„Steći će pogrešan utisak.“

„Znaš da će ionako saznati.“

„Znam, ali to ne mora da bude večeras, zar ne? Pusti ih da me prvo upoznaju. Daj im priliku da prihvate činjenicu da ćemo se venčati. To je za jedno veče već dovoljno iznenađenje, posebno što me ne poznaju. Kasnije ćemo se pozabaviti ostalim.“

„Naravno“, reče. „Kako god ti želiš.“ Naslonio se. „Ali samo da znaš, ako se nešto omakne, ne moraš da brineš.“

Zatreptala je. „Kako bi se omaklo? Nemoj mi reći da si im već kazao.“

Džeremi odmahnu glavom. „Ne, naravno da nisam. Možda sam spomenuo Alvinu.“

„Rekao si Alvinu?“, upita pobledevši.

„Izvini. Omaklo mi se. Ali ne brini, neće nikom reći.“

Oklevala je pre nego što je klimnula glavom. „U redu.“

„Neće se ponovo dogoditi“, reče Džeremi uzimajući je za ruku. „I nema razloga da budeš nervozna.“

Usiljeno se osmehnula. „Lako je tebi da kažeš.“

Leksi opet pogleda kroz prozor. Kao da već nije bila dovoljno nervozna, već sad mora i na ovo da misli. Je li zaista bilo toliko teško sačuvati tajnu?

Znala je da Džeremi ništa loše nije mislio i da Alvin neće odati tajnu, ali nije u tome suština. Suština je u tome da Džeremi ne shvata sasvim kako bi njegova porodica mogla da gleda na ovakvu novost. Bila je uverena da su sasvim razumni ljudi – njegova majka je bila fina – i nije verovala da bi je optužili da je nečasna žena, ali ipak, samo to što se venčavaju ovako brzo već je dovoljno da se začude. U to je bila sigurna. Samo je morala sve sagledati iz njihovog ugla. Pre šest nedelja, ona i Džeremi

se nisu ni poznavali, a već su – ubrzo i neočekivano – zvanično vereni. To je bilo zaprepašujuće.

Ali ako saznaju da je u drugom stanju?

E, sad će *razumeti*. Pretpostaviće da se Džeremi ženi samo zbog toga. Umesto da veruju kad im Džeremi kaže da je voli, samo će klimnuti glavom i reći: „Baš lepo.“ Ali čim Džeremi i Leksi odu, mogli biste se opkladiti da će se okupiti da porazgovaraju o ovome. Bili su porodica, bliska, staromodna porodica koja se okupljala nekoliko puta mesečno. Zar joj i sam to nije rekao? Ona nije naivna. I o čemu je porodica razgovarala? O porodici! Radostima, tragedijama, razočarenjima, uspesima... Bliske porodice sve dele. Ali ako se Džeremiju opet omakne, znala je šta će se desiti. Umesto o veridbi, razgovaraće o njenoj trudnoći, ako ništa da se naglas zapitaju zna li Džeremi zaista šta radi. Ili još gore, da ga je možda nekako ulovila u zamku.

Naravno, možda i greši. Možda će svi biti oduševljeni. Možda će čitavu situaciju posmatrati razumno. Možda će poverovati da veridba i trudnoća nisu povezane zato što to i jeste istina. I možda će i sama zalepršati i odleteti kući.

Nije želela nevolje s njegovom porodicom. Naravno, opšte pravilo je da ne možete ništa po tom pitanju da uradite, ali nije želela da od samog početka krenu pogrešno.

Osim toga, da je deo Džeremijeve porodice, i sama bi bila sumnjičava, iako to nije želela da prizna. Brak je veliki korak za bilo koji par a kamoli za dvoje ljudi koji se jedva poznaju. Mada je Džeremijeva majka bila veoma ljubazna prema njoj, Leksi je osetila da je odmerava kad su se upoznavale kao što bi svaka dobra majka uradila. Leksi se ponašala najbolje što je umela i na rastanku ju je njegova majka zagrlila i poljubila.

Dobar znak, priznala je Leksi. Ili dobar početak, u svakom slučaju. Potrebno je vreme da je porodica potpuno prihvati. Za razliku od ostalih snaha, Leksi neće biti prisutna o vikendima i verovatno će biti na nekakvom „probnom radu“ dok vreme ne pokaže da Džeremi nije pogrešio. Najmanje godinu-dve,

možda i duže. Pretpostavljala je da bi sve mogla ubrzati ukoliko im redovno piše i telefonira...

Ne zaboravi, pomisli, da kupiš pisma.

Ipak, da bude sasvim iskrena, i sama je pomalo iznenađena kako se sve brzo odvija. Je li se zaista zaljubio? A ona? Postavljala je sebi ova pitanja deset puta dnevno poslednje dve nedelje i uvek dobijala iste odgovore. Da, ona je u drugom stanju, i da, to je njegovo dete, ali ona ne bi pristala da se uda za njega da nije verovala da će zajedno biti srećni.

I biće srećni. Zar ne?

Pitala se razmišlja li Džeremi ikad o brzini kojom se, izgleda, sve dešava. Verovatno, pomislila je. Nemoguće je da ne razmišlja. Ali izgledao je mnogo opušteniji od nje i pitala se zašto. Možda zato što je već bio oženjen ili zato što je on nju proganjao onih nedelju dana dok je bio u Bun Kriku. Ali bez obzira na razlog, uvek je izgleda bio sigurniji od nje u njihovu vezu, što je bilo čudno pošto je za sebe govorio da je skeptik.

Pogledala ga je, opazajući tamnu kosu i jamice na obrazima; dopalo joj se ono što je videla. Setila se kako je, kad ga je prvi put videla, pomislila da je privlačan. Šta je Doris rekla za njega kad ga je upoznala? *Nije onakav kakav misliš da jeste.*

Pa, pomislila je, to će saznati, zar ne?

Poslednji su stigli. Leksi je još bila nervozna kad je prišla vratima i zastala na stepeništu.

„Voleće te“, uveravao ju je. „Veruj mi.“

„Budi pored mene, u redu?“

„Gde bih drugde bio?“

Nije bilo loše kako se Leksi plašila da će biti. U stvari, izgleda da se sama uspešno snalazila, pa se, iako joj je obećao da je neće ostaviti samu, Džeremi zatekao na zadnjem tremu premeštajući

se s noge na nogu, prekrštenih ruku, pokušavajući da se zagreje i posmatrajući oca kako obigrava oko roštilja. Čovek je voleo da sprema roštilj; o vremenskim uslovima nije ni razmišljao. Kao dete Džeremi ga je jednom video kako razgrće sneg s roštilja i nestaje u mećavi da bi se posle pola sata pojavio s ovalom odrezaka i slojem leda koji mu se uhvatio na obrve.

Mada Džeremi radije ne bi izlazio, majka mu je rekla da ocu pravi društvo, što je bio njen način da mu kaže da proveri da je ocu dobro. Pre nekoliko godina otac je doživeo srčani udar pa se brinula za njega, iako se kleo da mu nikad nije hladno. Uradila bi to i sama, ali je pored trideset pet ljudi u maloj kući od crvenosmedeg kamena bila ludnica. Na štednjaku je imala četiri lonca, njegova braća su zauzela sva sedišta u dnevnoj sobi, iz koje su stalno utišavali njegove bratance i bratanice koji su bili u podrumu. Bacio je pogled kroz prozor da se uveri da mu je verenica dobro.

Verenica. Bilo je nešto čudno u toj reči, pomislio je. Nije bilo čudno pomisliti da je ima, već više kako je ta reč zvučala na usnama raznih snaha, pošto su je dosad izgovorile barem sto puta. Čim su ušli, pre nego što je Leksi i jaknu skinula, Sofija i Ana su im pritrčale začinjavajući praktično svaku rečenicu ovom rečju.

„Krajnje je vreme da konačno upoznamo tvoju *verenicu!*“

„I, šta radite ti i tvoja *verenica?*“

„Zar ne misliš da bi tvoja *verenica* trebalo nešto da popije?“

Njegova su braća, s druge strane, bila suzdržana i potpuno izbegavala ovu reč.

„Dakle, ti i Leksi, a?“

„Da li se Leksi lepo provodi?“

„Pričaj mi kako ste se ti i Leksi upoznali.“

Mora da je to ženska stvar, Džeremi pomisli, pošto i on, kao i njegova braća, još ovu reč nije izgovorio. Pitao se bi li mogao da napiše članak o tome, a onda shvatio da bi ga njegov urednik odbio uz tvrdnju da nije dovoljno ozbiljan za *Sajentifik ameriken*. I to bi rekao momak koji obožava tekstove o nepoznatim

letećim objektima i Big futu. Džeremiju ne bi nedostajao čak i da mu dozvoli da i dalje za časopis piše iz Bun Krika.

Džeremi protrlja ruke dok je otac okretao odrezak. Nos i uši su mu pocrveneli od hladnoće. „Dodaj mi tanjir, molim te. Mama ih je ostavila tamo na ogradi. Viršle samo što nisu gotove.“

Džeremi dohvati tanjir i vrati se do oca. „Znaš da je ovde prilično hladno, zar ne?“

„Ovo? To nije ništa. Osim toga, greje me ugajl.“

Njegov otac je bio među poslednjim ljudima koji su i dalje koristili ugajl da raspale roštilj. Za Božić jedne godine Džeremi je kupio plinski roštilj koji je završio skupljajući prašinu u garaži dok njegov brat Tom konačno nije pitao može li on da ga uzme.

Otac je počeo da slaže viršle na tanjir.

„Nisam imao prilike mnogo da pričam s njom, ali Leksi je, izgleda, fina mlada dama.“

„Jeste, tata.“

„A, dobro, ti to zaslužuješ. Marija mi se nikad nije mnogo dopadala“, reče. „Od samog početka uvek mi je delovala neka-ko pogrešno.“

„Trebalo je da mi kažeš.“

„Ne. Ne bi slušao. Ti si uvek sve znao, sećaš se?“

„Je li se mami dopala Leksi? Juče na ručku?“

„Dopala joj se. Misli da će Leksi moći da te dotera u red.“

„A to je dobro?“

„Kad tvoja majka kaže. To je otprilike najbolje što možeš da čuješ.“

Džeremi se nasmeši. „Imaš neki savet?“

Spustio je tanjir pre nego što je konačno odmahnuo glavom. „Ne. Ne treba ti nikakav savet. Odrastao si. Sada sam donosiš odluke. A osim toga, nemam šta mnogo da ti kažem. Oženjen sam skoro pedeset godina a još poneki put pojma nemam zašto se tvoja majka ponaša tako kako se ponaša.“

„Utešno.“

„Navikneš se.“ Nakašljao se. „Hej, možda bih mogao da ti kažem jednu stvar.“

„A to je?“

„Dve stvari, zapravo. Broj jedan, ne shvataj lično kad se naljuti. Svi se mi ljutimo, pa nemoj da primaš k srcu.“

„A broj dva?“

„Javljaljaj se majci. Često. Plače svaki dan otkako je saznala da se seliš. I nemoj da stekneš onaj južnjački naglasak. Ona ti to neće reći, ali neki put joj je teško da razume šta Leksi kaže.“

Džeremi se nasmeja. „Obećavam.“

„Nije bilo tako loše, zar ne?“ upita Džeremi.

Satima docnije bili su na putu za *Plazu*. Pošto mu je stan bio u neredu, Džeremi je odlučio da poslednju noć u gradu provedu u najboljem hotelu.

„Bilo je divno. Porodica ti je izuzetna. Shvatam zašto nisi hteo da se odseliš.“

„I dalje ćemo se viđati prilično često, kad god budem morao da se pojavim u časopisu.“

Klimnula je glavom. Dok su išli ka gradu, posmatrala je nebudere i saobraćaj diveći se kako sve izgleda veliko i prometno. Mada je ranije živela u Njujorku, zaboravila je gužvu, veoma visoke građevine, buku. Sve toliko različito od onoga gde će sad živeti, potpuno drugačiji svet. U Bun Kriku je verovatno živelo manje ljudi nego u jednom bloku zgrada u Njujorku.

„Hoće li ti Njujork nedostajati?“

Pogledao je kroz prozor pre nego što je odgovorio. „Pomalo“, priznao je. „Ali sve što sam oduvek želeo dole je na jugu.“

I nakon poslednje, čudesne noći u *Plazi*, započeli su novi život.

TRI

Sledećeg jutra, dok se svetlost prelamala probijajući se kroz prorez između zavesa, Džeremiju kapci zadrhtaše i otvoriše se. Leksi je spavala na leđima, tamne kose rasute po jastuku. Čuo je kako kroz zatvoreni prozor dopiru zvuci ranog jutarnjeg saobraćaja u Njujorku; trubljenje i rad motora kamiona koji su prolazili Petom avenijom.

Smatrao je da ništa ne bi trebalo da se čuje. Bog zna da je platio pravo malo bogatstvo da odsednu upravo u ovom apartmanu i pretpostavio je da ima zvučno izolovane prozore. Ipak, nije se žalio. Leksi je bila oduševljena hotelskom sobom – visokim tavanicama i klasičnim, drvetom obloženim zidovima, zvaničnim stavom poslužitelja koji im je doneo čokoladom prelivene jagode i sok od jabuke koji su uzeli umesto šampanjca, debelim frotirskim ogrtačima i udobnim papučama, mekoćom kreveta. Svime.

Nežno je milujući po kosi, pomislio je kako je lepa dok leži pored njega i nije mogao a da ne uzdahne od olakšanja kad je shvatio da ne nosi ružnu zelenu masku, što je prethodnog dana na trenutak pomislio. Još bolje, nije nosila ni viklere ni ružnu pidžamu, niti je provodila po pola sata u kupatilu, čemu su neke žene sklone. Pre nego što se uvukla u krevet, samo se umila i očetkala kosu, a zatim se šćućurila pored njega, upravo kao što je voleo.

Vidite, zaista je poznaje, šta god Alvin pričao. Tačno je da još ne zna sve, ali ima vremena za to. Upoznaće on nju i upoznaće

ona njega, i malo-pomalo stvoriće svoje navike. O, znao je da će biti iznenađenja – uvek ih ima – ali to je tako kad ste u paru. Vremenom će upoznati pravog Džeremija, neopterećenog beskrajnou potrebou da ostavi utisak. S njou je mogao biti ono što zaista jeste, neko ko povremeno leškari u trenerci ili jede doritos pred televizorou.

Skrstio je ruke iza glave osećajući se odjednou zadovoljno. Ona će ga voleti onakvou kakav on *zaista* jeste.

Zar ne?

Namršti se iznenada se zapitavši je li znala u šta se upušta. Upoznati ga onakvou kakav zaista jeste možda i nije tako dobra zamisao, shvatio je. Nije za sebe mislio da je loš ili bezvredan, ali kao i svi ostali, i on je imao... mušice na koje će se ona posle nekou vremena navići. Naučiću, na primer, da on nikad ne spušta dasku u toaletu. Nikad je nije spuštao i nikad neće, a hoće li to njoj predstavljati problem? Sećao se da je to bio veliki problem jednoj od njegovih bivših devojaka. I šta će pomisliti kad shvati da ga, po pravilu, mnogo više zanima kako će igrati *Nik-si* nego bilo šta što ima veze s najnovijou sušou u Africi? Ili da – sve dok ne izgleda potpuno nejestiva – ponekad ume da pojede hranu koja padne na pod? To je bio *pravi* on, a šta ako joj se to ne bude sasvim dopalo? Šta ako ona to ne smatra mušicama već pravim karakternim manama? I šta ako...

„O čemu razmišljaš?“ Leksin glas ga prekide u razmišljanju. „Izgledaš kao da si progutao bubu.“

Primetio je da ga posmatra.

„Znaš, ja nisam savršen.“

„O čemu pričaš?“

„Samo ti odmah kažem da imam mane.“

Izgledala je kao da se zabavlja. „Stvarno? A ja sam mislila da umeš da hodaš po vodi.“

„Ozbiljno ti govorim. Samo mislim da bi trebalo da znaš u šta se upuštaš. Pre nego što se venčamo.“

„U slučaju da želim da odustanem?“

„Tačno. Imam mušice.“

„Na primer?“

Razmislio je i odlučio da je najbolje da počne s malim.

„Ostavljam vodu da teče dok perem zube. Ne znam zašto, ali tako je. Ne znam mogu li da se promenim.“

Trudeći se da ostane ozbiljna, klimnu glavom. „Mislim da to mogu da podnesem.“

„I ponekad – samo da znaš – dugo stojim ispred otvorenog frižidera i razmišljam šta bih pojeo. Znam da tako hladan vazduh izlazi, ali ne mogu da odolim. Takav sam.“

Opet je klimnula glavom zabavljajući se. „Razumem. Još nešto?“

Slegnuo je ramenima. „Ne jedem keks kad se izlomi. Ako u kesi ostanu samo izlomljeni komadići, kesu jednostavno bacim. Znam da je to rasipanje, ali oduvek sam takav. Drugačijeg su ukusa.“

„Mmm“, reče. „Ovo će biti teško, ali valjda ću moći živeti s tim.“

Napućio je usne pitajući se da li da spomene klozetsku dasku. Znajući da je to za neke žene važno pitanje, odluči da ga zasad ne spominje.

„Je li ti sve ovo prihvatljivo?“

„Pretpostavljam da mora biti.“

„Zaista?“

„Naravno.“

„A šta kad bih ti rekao da nokte na nogama sečem u krevetu?“

„Ne preteruj, momče.“

Nasmešio se i privukao je. „Voliš me iako nisam savršen?“

„Naravno.“

Neverovatno, pomislio je.

Kako su se Leksi i Džeremi približili Bun Kriku upravo kad su se prve zvezde pojavile na nebu, Džeremijeva prva misao je bila da se mesto nimalo nije izmenilo. Nije ni očekivao da hoće; koliko

je mogao da vidi, ovde se ništa nije promenilo poslednjih sto godina. Možda i čitavih trista. Otkako su krenuli s aerodroma u Roliju, predeo s obe strane puta ličio je na dugačku verziju filma *Dan mrmota*. Trošne seljačke kuće, jalova polja, raspadnuti duvanski ambari, drvoredi... i tako kilometar za kilometrom. Naravno, tu i tamo bi prošli kroz neki gradić, ali se čak ni oni nisu međusobno razlikovali ukoliko neko stvarno ne zna razliku između restoranâ brze hrane.

Ali, hej, u Leksinom društvu vožnja uopšte nije bila tako loša. Čitavog dana je bila dobro raspoložena, a kako su se približavali njenom domu – ne, iznenada je pomislio, *njihovom* domu – postala je još radosnija. Poslednjih nekoliko sati prepričavali su pojedinosti iz posete Njujorku, ali je nepogrešivo prepoznao izraz zadovoljstva na njenom licu kad su prešli reku Pamliko i stigli do poslednjeg dela puta.

Kad je prvi put bio ovde, priseti se Džeremi, jedva je uspeo da pronađe grad. Jedino skretanje koje je vodilo ka centru grada nalazilo se dalje od autoputa pa je promašio najbliži izlaz i morao da se zaustavi da proveri na mapi. Ali kad je stigao do Glavne ulice, bio je očaran.

U kolima, Džeremi zavrte glavom menjajući mišljenje. Mislio je na Leksi, ne na grad. Iako zanimljiv kako već mali gradovi umeju da budu, Bun Krik je bio sve samo ne očaravajući. U svakom slučaju, ne na prvi pogled. Setio se kako je pri prvoj poseti pomislio kako grad izgleda kao da polako rđa. Centar se prostirao na svega nekoliko nedugih blokova pretrpanih poslovnim zgradama, a sa propalih fasada prodavnica lagano se ljuštila boja, čemu su nesumnjivo doprinosili nagli prolasci selidbenih kombija koji su odlazili iz grada. Nekad napredan grad, Bun Krik se mučio otkako su zatvoreni rudnik fosfora i fabrika tekstila, a Džeremi se, i to ne jednom, pitao hoće li grad opstati.

To će se tek videti, zaključio je. Ali ako Leksi želi da bude ovde, to je dovoljno. Osim toga, kad jednom prevaziđete utisak da će „ovo uskoro postati avetinjski grad“, *zaista* je bio slikovit

na južnjački način, sa španskom mahovinom što visi po grana-
ma drveća. Na ušću rečice Bun u reku Pamliko nalazi se drve-
na staza odakle se može posmatrati kako plove jedrenjaci, a po
podacima Privredne komore, azaleje i dren posađeni po čita-
vom gradskom jezgri „eksplodiraju u kakofoniji boja s kojom
se nadmeće samo okeanski suton jesenjeg lišća koji stiže svakog
oktobra“, šta god da to znači. Ipak, ljudi su ono što je mesto uči-
nilo tako posebnim, ili se makar Leksi klela da je tako. Kao i
mnogi stanovnici malih mesta, i ona je na ovdašnje žitelje gle-
dala kao na svoju porodicu. Džeremi je zadržao za sebe primed-
bu da u „porodici“ obično bude nekoliko ludih tetaka i stričeva,
pa ni ovaj grad nije bio drugačiji. Ovde su ljudi pojmu *lik* dali
sasvim novo značenje.

Džeremi je vozio pored taverne *Lukilu* – gde su se meštani
skupljali posle posla – a zatim picerije i berbernice; znao je da se
iza ugla nalazi ogromno zdanje u gotskom stilu u koje je smešte-
na okružna biblioteka gde Leksi radi. Kako su se polako primi-
cali *Herbsu*, restoranu čija je vlasnica bila Doris, Leksina baka,
Leksi je sve uspravnije sedela. Smešno, ali Doris je bila povod
da Džeremi poseti ovaj grad. Kao gradski vidovnjak, ona je zace-
lo bila jedan od spomenutih „likova“.

Čak i izdaleka, Džeremi je video kako u *Herbsu* plamte sve-
tla. Stara viktorijanska kuća isticala se na kraju bloka. Začudo,
automobili su bili parkirani po čitavoj ulici.

„Mislio sam da *Herbs* radi samo za doručak i ručak.“

„Tako je.“

Setivši se malog „skupa“ koji je gradonačelnik sazvao njemu
u čast za vreme prethodne posete – kojem su izgleda prisustvo-
vali gotovo svi iz okruga – Džeremi se ukoči za volanom. „Ne-
moj mi reći da nas čekaju.“

Nasmejala se. „Ne, verovao ili ne, svet se ne okreće oko nas.
Danas je treći ponedeljak u mesecu.“

„A to znači?“

„Sastanak gradskog veća. A posle toga igraju tombolu.“

Džeremi zatrepta. „Tombolu?“

Klimnula je glavom. „Tako ljude privuku na sastanke.“

„Ah“, reče on pomislivši: *Ne donosi sud. Drugačiji svet, to je sve. Je li važno što niko od tvojih poznanika nikad u životu nije igrao tombolu?*

Primitivši izraz na njegovom licu, nasmešila se. „Ne zameri. Zar ne vidiš sva ova kola? Niko nije dolazio dok nisu počeli da igraju tombolu. Daju se nagrade i sve uz to.“

„Da pogađam. Zamisao gradonačelnika Gerkina?“

Nasmejala se. „A čija bi bila?“

Gradonačelnik Gerkin je sedeo okrenut ka začelju zgrade, ugla-
vljen između dva sastavljena stola i dvojice ljudi koje je Džere-
mi prepoznao kao članove gradskog veća; jedan je bio suvonjavi
advokat, a drugi krupni lekar. Za uglom stola sedeo je Džed, pre-
krštenih ruku i namrgođenog lica. Najkrupniji muškarac koga
je Džeremi ikad video, Džed je imao lice gotovo sasvim pokrive-
no bradom i neobuzdanu kosu zbog koje ga je podsećao na čupa-
vog mamuta. To mu odgovara, pomislio je Džeremi, jer Džed
ne samo da je vlasnik *Koliba Grinlif* – jedinog hotela u gradu –
već je i služio kao mesni preparator životinja. Džeremi je nede-
lju dana spavao u sobi u *Kolibama Grinlif* okružen punjenim i
na zid pokačenim primercima raznoraznih stvorenja poznatih
u ovom delu sveta.

U prostoriji se nije sedelo; zbijeni oko stolova s karticama za
tombolu rasprostretim ispred sebe, ljudi su izbezumljeno obele-
žavali odgovarajuće kockice kako je Gerkin govorio u mikrofon.
Oblak duvanskog dima lebdeo je poput magle i pored uključenih
ventilatora. Većina je na sebi imala kombinezone, karirane ko-
šulje i automobilističke trkačke kačkete s oznakom NASCAR, i
Džeremiju su izgledali kao da su svi izvukli odela iz iste korpe
u mesnoj jeftinoj radnji. Odeven od glave do pete u crno – kao
svaki pravi Njujorčanin – Džeremija obuze čudan osećaj da od-

jednom shvata kako se Džoni Keš morao osećati dok je stajao na pozornici i pevušio kantri pesme na okružnom sajmu.

Džeremi je od buke jedva čuo kako gradonačelnik u mikrofon govori: „B-11... N-26...“

Sa svakim objavljenim brojem, gomila je bivala sve glasnija. Oni koji nisu imali dovoljno sreće da dobiju sto slagali su kartice po prozorskim daskama i zidovima; korpe s kuglicama pržene palente nemilosrdno su uništavane kao da građanima treba mast ne bi li smirili živce u svom besomučnom pohodu ka pobeđi. Leksi i Džeremi su se probijali kroz svetinu i ugledali Doris kako na poslužavnik stavlja nove korpe s kuglicama. Sa strane je Rejčel, prilično koketna kelnerica iz restorana, odmahivala terajući duvanski dim. Za razliku od Njujorka, u Bun Kriku se na pušenje nije gledalo s neodobravanjem – zapravo, činilo se da je omiljeno gotovo jednako kao i sama tombola.

„Čujem li ja to svadbena zvana?“, Džeremi začu kako gradonačelnik zapeva. Objavljivanje brojeva najednom prestade a jedini zvuk koji se čuo bio je šum ventilatora. Svi su se okrenuli i posmatrali Leksi i Džeremija. Džeremi za ceo život nije video toliko cigareta kako vise na usnama. Zatim, prisativši se ovdašnjeg običaja, klimnu glavom i mahnu.

Ljudi mu uzvratije klimanjem glava i mahanjem.

„Sklanjaj se s puta... Prolaz, molim...“, do Džeremija dopreše Dorisini uzvici. Čulo se kako se ljudi praveći prolaz stiskaju jedni uz druge i pred njima se pojavi Doris. Odmah je Leksi privukla u zagrljaj.

Kad ju je pustila, Doris pogleda Leksi pa Džeremija pa opet nju. Krajičkom oka Džeremi primeti da i ostali isto rade kao da su i sami deo ponovnog susreta. A s obzirom na bliskost, verovatno su i bili.

„Vidi, vidi“, izgovori Doris. Rođena i odrasla kao prava južnjakinja, izgovarala je reči s jakim naglaskom. „Nisam vas očekivala ovako rano.“

Leksi pokaza glavom na Džeremija. „Možeš da zahvališ ovom ovde i njegovoj brznoj vožnji. On ograničenje brzine shvata više kao zamisao nego kao pravi propis.“

„Bravo, Džeremi“, reče Doris namignuvši. „O, imamo toliko toga da pričamo! Hoću da čujem sve o nedelji koju ste proveli u Njujorku. Hoću da saznam svaku pojedinost. I gde je taj prsten o kojem si mi pričala?“

Sve oči poleteše ka Leksinom prstenu. Izvijali su vratove dok je Leksi podizala ruku. Iz mnoštva se začu nekoliko „oh“ i „ah“. Ljudi su prilazili bliže da bolje vide i Džeremi je osećao kako mu neko diše za vrat.

„Lepa stvarčica“, ču Džeremi glas iza sebe.

„Podigni ga malo, Leks“, neko drugi dodade.

„Izgleda kao oni kockasti cirkoni iz kataloške prodaje“, reče neka žena.

Izgleda da su Leksi i Doris tek sad shvatile da su u središtu pažnje.

„U redu, u redu... predstava je završena, narode“, reče Doris. „Pustite me da porazgovaram sa svojom unukom. Imamo svašta da pričamo. Dajte nam malo mesta.“

Razočarano mrmljajući, gomila pokuša da se odmakne, ali zaista nisu imali kuda. Uglavnom su se premestili s noge na nogu.

„Hajdemo pozadi“, na kraju predloži Doris. „Za mnom...“

Doris zgrabi Leksi za ruku i one pođoše; dok su išle ka Dorisinoj kancelariji odmah iza kuhinje, Džeremi se mučio da održi korak s njima.

Kad uđoše, Doris je Leksi zasula pitanjima. Leksi joj je ispričala sve o njihovoj poseti Kipu slobode, Tajms skveru i – naravno – Empajer stejt bildingu. Što su brže govorile, sve se više osećao južnjački naglasak, i uprkos Džeremijevom trudu da ih prati, nije mogao da razume sve što su govorile. Uspeo je da odgonetne činjenicu da se Leksi dopala njegova porodica, ali uopšte nije bio oduševljen kad je rekla da joj je to veće izgle-

dalo slično „onome što se može videti u seriji *Svi vole Rejmonda*, samo prenaplašeno, s porodicom luckastom na drugačiji način“.

„Zvuči zabavno“, reče Doris. „Pusti me sad da bolje pogledam prsten.“

Leksi je ponovo ispružila ruku blistajući kao učenica. Doris je uhvatila Džeremijev pogled.

„Jesi li sam ovo izabrao?“

Džeremi slegnu ramenima. „Imao sam malu pomoć.“

„Dakle, predivan je.“

U tom trenutku proviri Rejčel. „Hej, Leks. Hej, Džeremi. Izvinite što prekidam, ali ponestaje kuglica, Doris. Želiš li da krenem s novom turom?“

„Verovatno. Ali čekaj – pre nego što kreneš, dođi da vidiš Leksin prsten.“

Prsten. Žene još više vole da zaljubljeno gledaju prsten, čak i više nego da izgovaraju reč *verenica*.

Rejčel priđe. Kestenjaste kose i tananog stasa, bila je privlačna kao i uvek, mada je Džeremi pomislio da izgleda umornije nego inače. U srednjoj školi su Rejčel i Leksi bile najbolje prijateljice i mada su još uvek bliske – u ovako malom gradu je nemoguće ne biti blizak – udaljile su se kad je Leksi otišla na fakultet. Pogledala je prsten.

„Predivan je“, reče. „Čestitam, Leks. I tebi, Džeremi. Čitav grad je van sebe otkako su saznali.“

„Hvala, Rejč“, reče Leksi. „Kako ide s Rodnijem?“

Rodni, mesni zamenik šerifa koji voli da diže tegove, žudeo je za Leksi otkako su bili deca i nije baš bio srećan kad su Leksi i Džeremi postali par. Da nije ubrzo počeo da izlazi s Rejčel, Džeremi je bio prilično siguran da bi Rodniju bilo draže da je Džeremi ostao u Njujorku.

Rejčelin pogled je odavao neodlučnost. „Ide.“

Leksi ju je posmatrala znajući da ne treba da navaljuje. Rejčel skloni zalutali pramen s obraza. „Slušaj, volela bih da ostanem